

POSTANOWIENIE

Warszawa, dnia *25 listopada* 2014 r.

Trybunał Konstytucyjny w składzie:

Teresa Liszcz

po wstępnym rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym skargi konstytucyjnej
Z B w sprawie zgodności:

art. 278 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. – Prawo o postępowaniu przed
sądami administracyjnymi (Dz. U. z 2012 r. poz. 270, ze zm.) oraz
przepisów działu IV rozdziału 17 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. –
Ordynacja podatkowa (Dz. U. z 2012 r. poz. 749, ze zm.) z

art. 2, art. 31 ust. 3, art. 32, art. 45 ust. 1 oraz art. 64 Konstytucji
Rzeczypospolitej Polskiej,

p o s t a n a w i a:

**odmówić nadania dalszego biegu skardze konstytucyjnej w zakresie
badania zgodności przepisów działu IV rozdziału 17 ustawy z dnia
29 sierpnia 1997 r. – Ordynacja podatkowa (Dz. U. z 2012 r. poz. 749,
ze zm.) z art. 2, art. 31 ust. 3, art. 32, art. 45 ust. 1 oraz art. 64
Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej.**

UZASADNIENIE:

W skardze konstytucyjnej z 7 lipca 2014 r., sporządzonej przez pełnomocnika, Z B (dalej: skarżący) zakwestionował zgodność art. 278 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. – Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz. U. z 2012 r. poz. 270, ze zm.; dalej: p.p.s.a.) oraz przepisów działu IV rozdziału 17 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Ordynacja podatkowa (Dz. U. z 2012 r. poz. 749, ze zm.; dalej: o.p.) z art. 2, art. 31 ust. 3, art. 32, art. 45 ust. 1 oraz art. 64 Konstytucji. Skarżący zarzucił, że art. 278 p.p.s.a. jest niezgodny z Konstytucją w zakresie, w jakim „uniemożliwia po upływie 5 lat od uprawomocnienia się orzeczenia wznowienie postępowania sądownoadministracyjnego w sytuacji, w której po tym terminie Trybunał Konstytucyjny orzekł o niezgodności aktu normatywnego z Konstytucją, umową międzynarodową lub ustawą, na podstawie którego wydane zostało orzeczenie”. Ponadto skarżący zarzucił, że unormowania działu IV rozdziału 17 o.p. nie zawierają „przepisu stanowiącego o ograniczeniu w czasie możliwości żądania wznowienia postępowania”.

Skarga konstytucyjna została wniesiona w związku z następującą sprawą. Skarżący złożył skargę o wznowienie postępowania sądowego zakończonego prawomocnym wyrokiem Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia marca 2002 r. (sygn. akt). Jako podstawę prawną wznowienia postępowania skarżący przywołał art. 272 § 1 i 2 p.p.s.a., wskazując przy tym na wyrok Trybunału Konstytucyjnego z dnia 18 lipca 2013 r. (SK 18/09, OTK ZU nr 6/A/2013, poz. 80). Skarżący podniósł, że w orzeczeniu tym Trybunał stwierdził niekonstytucyjność przepisu, który był podstawą prawną wyroku wydanego przez sąd administracyjny. Skargę skarżącego o wznowienie postępowania odrzucił Wojewódzki Sąd Administracyjny w G

prawna p.p.s.a. Naruszenie art. 2 Konstytucji skarżący upatruje przede wszystkim w niejasności i niejednoznaczności art. 278 p.p.s.a. Zwrócił w związku z tym uwagę na trudność w interpretacji ustawowego sformułowania „była pozbawiona możliwości działania”, dotyczącą ustalenia, czy obejmuje ono również przypadek „ogłoszenia wyroku TK orzekającego niekonstytucyjność przepisu (...) po upływie pięciu lat od uprawomocnienia się orzeczenia sądu administracyjnego”. Skarżący wskazał ponadto na złamanie zasady proporcjonalności (art. 31 ust. 3 Konstytucji) w odniesieniu do korzystania z prawa do sądu i prawa własności. W końcowej części uzasadnienia skargi skarżący podniósł, że ograniczenia przewidzianego w art. 278 p.p.s.a. nie przewidują stosowne (dotyczące instytucji wznowienia postępowania) unormowania o.p.

Trybunał Konstytucyjny zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 79 ust. 1 Konstytucji każdy, czyje konstytucyjne wolności lub prawa zostały naruszone, ma prawo wnieść skargę konstytucyjną w sprawie zgodności z Konstytucją ustawy lub innego aktu normatywnego, na podstawie którego sąd lub organ administracji publicznej orzekł ostatecznie o jego wolnościach, prawach lub obowiązkach określonych w Konstytucji. Warunkiem skorzystania ze skargi konstytucyjnej jest uczynienie jej przedmiotem wyłącznie tego przepisu, który był podstawą prawną ostatecznego orzeczenia sądu lub organu administracji publicznej, wydanego w sprawie skarżącego, a który doprowadził – w sposób określony przez skarżącego – do naruszenia wolności lub praw wskazanych w skardze konstytucyjnej. Obowiązek prawidłowego wskazania przedmiotu skargi spoczywa w całości na skarżącym. Powinność

tę precyzuje art. 47 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 1 sierpnia 1997 r. o Trybunale Konstytucyjnym (Dz. U. Nr 102, poz. 643, ze zm.; dalej: ustawa o TK). Zgodnie zaś z zasadą wyrażoną w art. 66 ustawy o TK określenie przedmiotu skargi przez skarżącego jest wiążące dla Trybunału, który nie jest władny zmodyfikować go, działając z własnej inicjatywy.

Zdaniem Trybunału Konstytucyjnego, w analizowanej sprawie wskazane wyżej warunki wniesienia skargi konstytucyjnej nie zostały spełnione w odniesieniu do zaskarżonych przepisów działu IV rozdziału 17 o.p. Przepisy te nie spełniają bowiem podstawowej przesłanki pozwalającej na uczynienie ich przedmiotem skargi konstytucyjnej – na ich podstawie nie wydano ostatecznego orzeczenia w sprawie, w związku z którą została złożona skarga konstytucyjna. Jednoznacznie trzeba stwierdzić, że unormowania o.p. nie były taką podstawą ani dla postanowienia Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w G z dnia grudnia 2013 r., ani dla postanowienia Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia kwietnia 2014 r. Tymczasem właśnie z tymi orzeczeniami skarżący wiąże zarzut naruszenia przysługujących mu konstytucyjnych wolności i praw, spowodowanego niemożnością wznowienia postępowania sądowoadministracyjnego.

Trybunał podkreśla jednocześnie, że powyższego mankamentu tej części przedmiotu skargi konstytucyjnej bynajmniej nie sanuje porównawcze jedynie – względem zakwestionowanego również art. 278 p.p.s.a. – przywołanie przepisów o.p. przez skarżącego. Nadal bowiem nie można przyjąć, że uregulowania te były podstawą orzeczenia spełniającego warunki wynikające z art. 79 ust. 1 Konstytucji, wydanego w sprawie, w związku z którą została wniesiona analizowana skarga konstytucyjna.

Biorąc powyższe pod uwagę, Trybunał Konstytucyjny – na podstawie art. 49 w zw. z art. 36 ust. 3 i art. 47 ust. 1 pkt 1 ustawy o TK, odmówił nadania skardze dalszego biegu w zakresie badania zgodności z Konstytucją przepisów działu IV rozdziału 17 o.p.

W pozostałym zakresie przedmiotu rozpatrywanej skargi konstytucyjnej, podlega ona merytorycznemu rozpoznaniu.